

Zase se rok s rokem sešel a já už několik týdnů nemohu usnout, jelikož vím, že tomu neuniknu. Nikdo mě od toho nezachrání, nikdo mi nepomůže. Odkládal jsem to, co to šlo, ale zítra již musím. Musím dojít zaplatit daně. Opět, stejně jako vloni, budu bloudit nekonečnými kilometry chodeb, opět budu bojovat s tisíci lejstry a opět mi na hlavě přibude několik šedivých vlasů.

Jsem uvnitř. Venku byla fronta, ale ta se mě naštěstí už skoro 10 let netýká (stačí, kolik času strávím tím pobíháním vevnitř). Připadám si jako v pasti, či spíše jako v nějaké staré hrobce. I sem totiž proniká pouze nepatrné množství světla ze starých svítlen zavěšených vysoko na stropě. Kousek přede mnou je vrátnice a v ní takový bodrý rozesmátý chlapík, který – jak si všimnu – ani teď při práci neodloží půllitr s pivem. Slušně pozdravím, poptám se na cestu, popřeji ať chutná a raději vyrazím.

Podle instrukcí procházím chodbou severním směrem a čekám až se objeví vrátným označená odbočka doleva. Vida to bude konečně ona, musel jsem ujít dobrých 27 kroků. Teď však už mi jich stačí jen asi sedm a беру za malá dvířka po pravé straně chodby vedoucí do ještě menší kanceláře. Za stolem sedí mužik s malým knírkem, který za horou spisů není téměř vidět. Přetlumočím mu svou žádost a pozoruji jeho zcela nechápající výraz. Nakonec mi pisklavým hláskem říká, že bohužel vrátný musel něco poplést, ale že kancelář, kterou hledám zcela určitě není ta jeho a dokonce, že to je zcela jiné oddělení. Prý však v kanceláři, kam mě posílá, mi určitě pomohou.

Vycházím tedy z kanceláře a pokračuji chodbou kterou jsem přišel, avšak hned asi po 5 krocích odbočuji doprava a vydávám se další chodbou do temnoty. Najednou ucítím podivné mokro v botách a po chvilce zjišťuji, že stará rezavá trubka nad mou hlavou nevydržela tíhu věku a vytvořila solidní kaluž před celou chodbu. Po 35 krocích jsem na místě. Po zaklepání na dveře přede mnou vcházím do kdysi snad červeně vymalované kanceláře a na můj dotaz se mi dostává opět nechápavého výrazu a odeslání k vedoucímu odboru.

Vyjdu ze dveří a zatočím rovnou doprava. Po nějakých 11 krocích mě však čeká další zatáčka doprava a dalších asi 47 kroků a znovu si naberu do bot, tentokrát pořádně a navíc se mi nedaří odhalit zdroj této potopy. Na konci chodby mě již ve veliké kanceláři očekává s nervózním výrazem na tváři pan vedoucí v podivně vzorovaném svetru, který se nějakým záhadným způsobem dozvěděl od minulého úředníka s předstihem o mém problému. Nevšiml jsem si u něj totiž žádného telefonu, o jiných prostředcích komunikace ani nemluvě. Ledovým hlasem pana vedoucího je mi sděleno, že mi nemůže bohužel pomoci, že agenda už bohužel pod něj nespadá, ale na závěr mi alespoň doporučí ať se zajdu zeptat jednoho jeho podřízeného, že ten to kdysi snad dělal a mohl by o tom vědět něco více.

Vracím se tedy asi 6 kroků zpátky chodbou, kterou jsem přišel a nacházím ihned odbočku doleva, kterou se mám prý vydat. Zahnu tam a po nějakých 41 krocích doslova narazím na veliké dveře, za nimiž se skrývá nenápadný úředníček, který žmoulá v ruce nějakou sošku snad krávy, ale s nějakými divnými rohy. Nespouští ze sošky zrak a suše mi oznamuje, že je pravda, že tuto agendu sice dělal on, ale že už to je mnoho let, co ji předal kolegovi a posílá mě do jeho kanceláře.

Vyjdu tedy zpátky na chodbu a vydám se doprava. Ujdu sotva devět kroků, když narazím na odbočku doprava kterou se mám vydat. Když do ní nahlédnu zjišťuji, že snad celá její první polovina je zatopená. To snad není pravda, to někdo nemůže vzít aspoň kýbl s hadrem a ty chodby vytrít? Chvilí lamentuji, ale obejít to jinou chodbou si netroufám, všechny jsou stejné a mám přímo panický strach z toho, že bych se ztratil a v lepším případě musel začít přinejmenším od začátku. A beztak už mám boty promočené. Na konci chodby, asi po 38 krocích, otevřu dveře (klepáním se již nezdržuji) a ptám se úředníčka marně schovávajícího za záda láhev nějakého bezbarvého šnapsu, jak to je s tou mou agendou. Z jeho zmatené odpovědi se ale dovídám, že on prý není on, což chápou tak, že v téhle

kanceláři již sedí někdo úplně jiný než za kým mě předchozí úředník poslal. Doufám, že z něj nemluvil pouze ten alkohol. Nakonec mě mávnutím ruky odkazuje někam, kde snad je ten, kdo tu dříve seděl.

Za dveřmi zabočuji tedy doleva a po osmi již klasicky čvachtavých krocích se chodba stáčí doprava a hned po jednom kroku se dostávám k další kanceláři s dveřmi po levé straně a k dalšímu úředníkovi, který netuší absolutně nic. Akorát se mi snaží vnutit nějaký notně omšelý formulář snad se dvěma černými pruhy, možná ten jeden je modrý. Prý takový formulář se mi bude určitě hodit. Nechci ho dráždit, a proto si ho беру s sebou, i když o jeho použitelnosti mám značné pochyby.

Vycházím ven a s tím, že se vrátím k minulému úředníkovi, se vydávám na cestu. Omylem však v té tmě vyrazím na druhou stranu a tak ujdou čtyři kroky rovně a pak se dám nuceně doleva až dojdou po 27 krocích k dalším dveřím na konci chodby. S myšlenkou, že horší to být nemůže vstupuji k jakémusi vyzáblému úředníkovi, který na mě upřeně zírá a následně na mě chrlí cosi v jakémsi prajazyce. No nic.

Vyběhnu ven zatočím doprava a po sedmi krocích znovu doprava. Po dalších 25 krocích stojím naproti dalším dveřím a modlím se, aby tam nebyl podobný šílenec jako za těmi minulými. Opatrně nakukuji dovnitř, ale nikoho nevidím. Otevřu tedy dokořán, zabuším na futra, ale nikdo nikde. Asi šel na oběd, spis zůstal otevřený. I když jak vidím je na něm notná vrstva prachu. Divné.

Vyjdou ven, zatočím doleva a říkám si že popojdu trošku dál, tam snad budou o něco normálnější lidé. Ujdu asi 27 kroků a pro jistotu ještě zahnu doleva a ujdou jich znovu 27. Po levé ruce mám dvířka a za nimi nacházím človíčka který vypadá jako když se modlí, ale možná jen prachspostě v pracovní době spí. Nicméně pro jistotu, že by se jednalo o první činnost ho radši nechci rušit.

Ze dveří tedy pokračuji přímo rovně a asi po 26 krocích uhnu vlevo a jdu až na konec chodby, nějakých 45 kroků a na konci otevřu dveře. Je mi to tam nějaké povědomé, jako bych se vracel zpátky ke vchodu. Ale když ony jsou všechny ty chodby tak stejné. Za dveřmi konečně nacházím úředníka, který nespí, mluví lidskou řečí, i když trochu šišlá. Dozvídám se od něj, že on je tu s kolegy jen pár let a proto ještě pořádně neví jak to chodí. Ale posílá mě o několik dveří vedle, že tam prý kolega určitě vědět bude.

Vyjdou tedy ven, zabočím dle návodu doprava, ujdou asi 14 kroků a následně ještě jednou doprava a po sedmi krocích jsem tam. Na dveřích po pravé straně je sice cedulka nerušit, avšak já s klidným srdcem, jelikož jsem sem byl odkázán, zaklepu a vejdu. Způsobím tím hrozitánský průvan a pečlivě srovnané stohy papírů se rozletí po celé kanceláři. Reakce přítomného úředníka na sebe nenechá dlouho čekat. Co prý tam lezu, když je tam cedulka nerušit. Po mé omluvě, že mě tam poslal jeho kolega, začíná hlasitě nadávat, že ví o koho se jedná a že mu to ten zmetek udělal určitě schválně, což je docela dobře možné.

Vida, že ani zde se toho moc nedozvím, odcházím rovně dlouhou chodbou a až asi po 53 krocích objevuji první odbočku a zahybám doprava. Na konci, asi po 34 krocích, pro jistotu zaklepu, počkám na vyzvání a vcházím do lehce rozpadlé kanceláře, kde mě bodře vítá jakýsi člověk zcela nebyrokratického vzhledu. O řešení mého problému sice nemá ani potuchy, avšak je na něm vidět upřímná snaha mi pomoci. Nakonec mě pošle za kamarádem, který prý nastupoval společně s ním a určitě mi poradí. Jako bych to už někde slyšel.

Vyjdou tedy ven a vydávám se za „kamarádem“ - doleva a po 22 krocích znovu doleva. Na konci 19 kroků dlouhé chodby jsou další dvířka a za nimi skutečně kamarád předchozího úředníka. Je sice opět docela milý, avšak jediná věc, která je mi od něj nakonec k užitku, je ta, že mě pustí na toaletu připojenou k jeho kanlíku. No, že je mi to k užitku, jsem si myslel než jsem do té místnůstky vlezl. Nebudu to dlouze rozebírat, ale ten zážitek nebyl úplně nejlepší. Po této zkušenosti, jsem se vydal na doporučení toho muže, za zkušenějším kolegou, který prý už je na úřadě déle a bude tak jistě vědět, co a jak.

Ze dveří jsem se tedy vydal doprava a asi po třech krocích znovu doprava. A hele voda, to už tu dlouho nebylo. To mě však již nemůže rozházet. Bez mrknutí oka jsem se přebrodil a asi po asi 52 krocích objevil po pravé straně správné dveře. Tedy dveře, vlastně jenom futra. Na zemi seděl lehce tělnatý chlapík, který na můj podivný výraz odpověděl (nejspíš již měl tuto odpověď nacvičenou od jiných návštěvníků), že bohužel musel všechno prodat, jelikož má neustále hlad a tohle byl jediný důvod jak získat při jeho mizerném platu peníze na dostatek jídla. Žádnou lepší informace jsem z něj však nevymámil a když se začal hladově koukat na mou aktovku radši jsem místnost opustil.

Pokračoval jsem ještě nějakých 31 kroků chodbou kterou jsem přišel, tedy pokračoval, no, spíše se brodil, a pak mě čekal snad 87 krokový přesun k nejbližší kanceláři. Nikdy bych nevěřil, že nějaký úřad může být tak rozlehlý. Na konci té chodby jsem vešel do malého kanclíku, tedy spíše dvojkanclíku, kde seděli dva úředníci a nevraživě se na sebe dívali. Ten bližší mě odchytl a hned ať prý k tomu druhému ani nechodím, že nepatří na náš úřad a kdesi cosi a že jediné on mi správně poradí. Řekl jsem mu svou žádost a poprvé po dlouhé době jsem uviděl naději, že se snad časem doberu k cíli. Úředník hbitě pokýval hlavou a vychrlil na mě kvantum informací, že nejprve musím do jedné kanceláře pro formulář, následně asi pro pět potvrzení a na konci prý dostanu, to co chci. S díky jsem se rozloučil a odešel naznačeným směrem.

Vydal jsem se zpátky ze směru kterým jsem přišel a než jsem se procvachtal až na konec chodby, což bylo nějakých dobrých 171 kroků, byl jsem zacákaný až k pasu. Následně jsem zahrnul doprava a asi po osmi krocích jsem stál před dalším malým kanclíkem. Tam mě přijal velice distingovaný pán a když jsem mu sdělil, co chci, hned mi vydal příslušný formulář. No vida, tak přeci jen existují a dobří úředníci. Akorát ten meč na zdi mě u něj lehce děsil.

Z kanceláře jsem vykročil směrem doprava a po 18 krocích znovu doprava. 66 kroků a po levé ruce mám příslušné dveře a dokonce je tu i trochu sucha. Zpoza dveří se line jakási melodie, kvality jaké dosahuji asi já když si zpívám ve sprše pomyslí si. Vejdu dovnitř a dožadují se jednoho z mnoha potvrzení. Překvapený úředník bere do ruky první razítko, které má po ruce a udeří s ním o formulář.

Chodba pokračuje dál rovně a po 43 krocích zatáčí doprava. Po 16 krocích míjím odbočku doleva a pokračuji dál rovně, ještě dalších 11 kroků. Na konci je absolutně nezařízená kancelář, která se dokonce teprve maluje. Úředník mi hned ve dveřích říká, že právě nastoupil a že nic neví. Při pohledu na to, jak zápasí s počítačem mu to docela i věřím.

Vracím se tedy zpátky chodbou a zkouším již zmíněnou odbočku. Ani ne po třech krocích mám po pravé ruce další kancelář, kde se následně dožadují dalšího razítka. To je mi sice poskytnuto avšak zároveň od přítomného úředníka s nelibostí zjišťuji, že minulé razítko je úplně špatné a neplatné. Ale prý se nemusím vracet, stačí jít prý k jeho kolegovi o kousek dál, ten ho prý má také.

Vydávám se tedy za kolegu, a to z kanceláře přímo doprava. Bohužel následně zjišťuji, nebyl to nejlepší nápad, jelikož chodba je skoro neprůchodná, kvůli kupám jakéhosi harampádí, které musím přelézat. Au, to se dalo čekat, samozřejmě že při seskakování z jedné kupy jsem si vymkl kotník. Po doplazení se 24 kroků uhýbám doprava a po 14 krocích stojím před kanceláří jakéhosi pána, který má dveře dokořán a právě pojídá párek. Bez zvednutí očí od svačiny mi dává na formulář příslušné razítko a já šťasten pokračuji.

Vracím se směrem, kterým jsem přišel a po dobrých 148 krocích zahýbám opět v trochu mokrých botách vlevo, abych po dalších 87 krocích stanul před kanceláří útulně vymalovanou v teplých žlutých a červených barvách. Místní úředník se temperamentně chápe mého formuláře a oráží mi na něj své krásně zdobené razítko. A rychle ven. Cítím, že vítězství se blíží.

Vycházím z kanceláře a dávám se doleva a po 46 krocích zase doleva. Rychle otevřu dveře na konci 19 kroků dlouhé chodbičky a bum, dostávám další razítko, bohužel to samé jako u předchozího úředníka. No, co se dá dělat.

Vracím se až před dveře předchozí kanceláře a dle pokynu ji míjím a pokračuji dál ještě asi 30 kroků a následně ještě 123 kroků vlevo. Místní velice upravený gentleman se mě začne ptát na počasí, avšak já ho neurvale přerušuji a dožaduji se pouze razítka, které mi nakonec zjevně nemile překvapený mou neotesaností dává.

Vyrazím ze dveří, zabočím doleva a po 35 krocích ještě devět kroků znovu vlevo. Tam nacházím zajímavého člověka, který mě okamžitě uchvátí svou neobyčejně blýskavou náušnicí. Nicméně razítko mi nedá, že prý mají ještě se dvěma kolegy jen jedno společné. No nevdá. Zkusím to tedy vedle.

Vrátím se tedy těch 9 kroků zpátky a pokračuji tím směrem ještě asi dalších 8 a pak ještě necelé 4 doprava. Bohužel místní úředník, který jinak co do vzhledu dělá skutečně čest tomuto pojmenování, mi říká v podstatě totéž jako jeho předchůdce.

Vycházím tedy ven a zkouším třetí a poslední možnost. Naštěstí je to jen 14 kroků doprava a následně 13 doleva. Konečně. Mám i poslední razítko a můj formulář je kompletní k odevzdání. Před odchodem jsem ještě instruován, že místo o které se mi jedná, je prý mozkiem celého úřadu a je mi popsána cesta s malým varováním, kterému ovšem v euforii nevěnuji pozornost.

Doslova vyběhám ze dveří 27 kroků zpátky směrem odkud jsem přišel, zahybám doleva a po osmi krocích vrážím do dveří. Avšak ouha, náhle se mi vybavují slova onoho varování, že pan ředitel je nejspíše právě „zanepřázdňen“, i významné mrknutí oka varujícího úředníka. Zůstávám stát s tupým výrazem a zmáhám se pouze na v tuto chvíli zcela nevhodné „a je to v...“. Pan ředitel, značně rozladěn z přerušené činnosti, volá ochranku a nechává mne bez milosti vyvést. A já pouze bezmocně sleduji jak mi pozvolna mizí z dohledu na stole hrdě stojící razítko s nápisem „přijato“.

Kdybych nebyl tak otřesen, byl bych si snad alespoň zapamatoval, kde se to vlastně kancelář pana ředitele nachází, abych napřesrok nemusel celé toto martyrium absolvovat znovu.